

KIS KALAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

... BEHASOGATTA A CSÓNÁK OLDALÁT. (Lásd a 373. lapon.)

LIX. köt. 24. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. december 9-én.

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Ellis Ede.*

(Polytatás.)

NEM tévedett Viktor, midőn a sötétben mellette elhaladó alakot Vörös-farkasnak nézte. Valóban az indianus-főnök volt az, aki nagy sietséggel rohant az erdőbe és nagy haraggal is.

Kész terve volt Vörös-farkasnak, mikor oly furfangosan kifogott ellenfelén, hogy hirtelen beugrott a vízbe. Csak egy-két pillanatig maradt a víz alatt, aztán fölbukkant szorosán a csónak mellett, úgy, hogy a Viktor csónakjáról ne lehessen reá látni. Az a vakmerő ifju bizony még a vízben is fejbe lövi. De — ez volt a Vörös-farkas terve — a csónaktól védve, hangos jelt adhat a parton levő harczosainak, azok ide fognak sietni és akkor végre mégis kézre kerítik ezt a csökönyös sápadt képű fiút, gyűlölt ellensége fiát. Ez pedig kitűnő zsákmány lesz. Hardy kapitány, ha ugyan másképp el nem foghatják, talán magát is ide adja áldozatul, csak hogy a fia életét megmentse.

Ezzel a tervvel a fejében bukkant föl a vízből és óvatosan emelte föl a fejét a csónak oldalánál; de rettentő düh fogta el attól, amit látott, vagy inkább, amit nem látott. Mert a Viktor csónakja ott volt ugyan a partnál, de Viktor nem volt többé benne.

A fehér ifju tehát nem várta meg, hogy a vízből felbukkanó ellenségére lőhessen. Kitalálta a furfangot, gyorsan partra ugrott és már javában fut, talán el is menekül! A ravasz fogásra még ügyesebb fogással felelt.

A csalódott Vörös-farkas egy-két másodpercig szinte hüledezve bámult a Viktor üres csónakjára s még azt is elfelejtette, hogy harczosainak kiáltson. Aztán, talpra állva a nem igen mély parti vízben, kifelé húzta maga után a csónakot, melyet nem akart elveszteni, mert még szüksége lehet rá. Mialatt kiért a szárazra, már azt is eltökélte, hogy ezt a vakmerő ifjut okvetlenül elfogja. Mert ha elmenekül, föllármázza a fehér telepítvényeseket, dugába dölhet az egész hadi terv. Számított Vörös-farkas arra is, hogy azt a kis leányt látta a csónakban. Bizonyosan ez is a fiúval fut, de nem igen bírhatja. Miatta a fiu is lassabban fog előre jutni. Még elfoghatja őket.

Megadta tehát harczosainak a jelt, melyet Viktor is hallott és mely azt jelentette, hogy ellenség bujkál közel, meg köll keresni, el köll fogni. És sietett, hogy maga rendezze, vezesse az üldözést. Nagy sietségében azonban rosszul okoskodott. Azt hitte, hogy Viktor már messzire jutott, holott Viktor még alig néhány lépésnyire távozott a folyótul. És mert azt hitte, hát nem is tartotta szükségesnek Vörös-farkas, hogy itt óvatosan lépegessen. Így aztán Viktor meghallotta a zajt, idején meglapult a fa mögött és Vörös-farkas odább rohant nem is gyanítva, hogy a háta mögött hagyta ellenségét.

Amint elhaladt, Viktor fölkapta a puskáját s első gondolata az volt, hogy lelövi a vörös ördögöt. De mégsem tette.

— Hiba volna, gondolá. Hallottam, amint a jel kiáltására jobbról is, balról is feleltek a társai. A lövés zajára mind éppen ide rohanna, megint csak kelepczébe jutnék.

Megfeszített figyelemmel hallgatózott ... nem hallott többé semmi neszt.

— Most ...
Ezt meg i
akart, ugyan

— Hogy i
nem mehetel
Elöttem van
közéjük men

Rövid meg
ez nem nagy

— Csak h
annál jobb.
Visszatérek
leszek.

Szinte me
a dolga; d
Hevesen do
legis-legujak

— Hát D
rá a veszedel
Egy maga
is, de most
vörös-bőrüel
egyre odább
ják utól ér
den áron!
veszedelemb

A tervév
indianusok
Arra tehát
bőrüek köz
mégis módj

— Dorin
indult a há
gyorsan leve
lok. Ott a p
az utamba
gyek olyan
Dorinka ne
lóm, akkor
találkozom

— Most már megmozdulhatok, gondolá. Ezt meg is tette. Mikor azonban indulni akart, ugyancsak megakadt.

— Hogy is vagyok itt? Hiszen . . . hiszen nem mehetek tovább a gyalog-ösvény felé! Elöttem vannak a vörös-bőrűek, egyenest közéjük mennék.

Rövid megfontolás után úgy találta, hogy ez nem nagy baj.

— Csak hadd keressenek amott benn . . . annál jobb. Így a vizen szabad az út. Visszatérek a csónakomba és iziben otthon leszek.

Szinte megőrült, hogy ilyen jóra fordult a dolga; de öröme nem tartott sokáig. Hevesen dobbant meg a szive, mikor a legis-legujabb baj hirtelen eszébe jutott.

— Hát Dorinka? Hiszen azzal biztattam rá a veszedelmes utra, hogy utána megyek . . . Egy maga bolyong és ha itt talán átosont is, de most én magam zuditottam reá a vörös-bőrűeket! Engemet kutatva fognak egyre odább fürkészetni és Dorinkát fogják utól érni! Utána köll mennem, minden áron! Nem hagyhatom egymagára a veszedelemben!

A tervével is hamar készen volt. Az indiánusok közötté és Dorinka közt vannak. Arra tehát nem is gondolhat, hogy a vörös-bőrűek közt keresztül osonhasson. De van mégis módja, hogy Dorinkához jusson.

— Dorinka eddig már okvetlenül megindult a házunk felé. Beülök a csónakba s gyorsan levezek egy darabon, aztán kiszállok. Ott a parton nem lesznek vörös-bőrűek az utamban, eljutok az ösvényig. Elmegyek olyan darabon előre, amelynél tovább Dorinka nem juthatott s ha így nem találom, akkor vissza fordulok és okvetlenül találkozom vele.

Okvetetlenül?! Megborzongolt. Hát ha nem okvetlenül?

Hátha a vörös-bőrűek addig már elfogták Dorinkát?!

Hideg verejték ült ki a homlokára és vádolni kezdte önmagát, miért egymagában küldte a leánykát olyan veszedelmes utra. Lám, most mind a ketten beülhetnének a csónakba és néhány perc alatt haza érnének. Persze, ha előre tudhatta volna, hogy így fordul a dolog! De amidőn utnak indította, akkor a menekülésnek semmi más módja sem látszott lehetségesnek; akkor az a veszedelem fenyegette őket, hogy mind a ketten oda vesznek, ha Vörös-farkasnak sikerült előszólitani a harcosait.

Ám ez már mind hiába való töprenkedés. Most már az a fő-feladat, hogy eljusson Dorinkához, szükség esetén megvédje. Más-különben hogyan tudna a szülei elé lépni? Akár ki azt hihetné, hogy hűtlenül hagyta el kedves testvérkéjét, akiért pedig akár az életét is feláldozná.

Nem is töprenkedett Viktor sokáig. Nem ért most rá effélére. Mialatt ezek a gondolatok átcikáztak a fején, már lehető gyorsasággal, de óvatosan és nesztelenül is újra a folyóhoz közeledett. Pontosan tudta, hol hagyta a csónakját. Rá is talált hamar. De amint bele akart lépni, majd fölkiáltott ijedtében és keserű meglepődésében.

Volt rá oka. Sok mindenféle akadályra, veszedelemre számított . . . de arra nem, amely itt várta.

Ott feküdt a csónak, az orrával kihuzva a partra. De a tulsó vége nem a folyón lebegett, hanem belé merült. Az egész csónak meg volt telve vízzel.

Viktor eleinte el sem tudta képzelni, mi érthette a csónakot a csöndes parti viznél.

Megfogta, kihuzta s azt hitte, hogy, ha kifordítja belőle a vizet, ismét használhatja. De mialatt ebben fáradozott, csak még inkább nőtt a csodálkozása, mert a csónakból nem is köllött a vizet kiborítani, kifutott az maga a csónak alján és oldalain, amint Viktor a szárazra huzta.

A csónak oldala, feneke össze-vissza volt hasogatva. Abba ugyan be nem ül több senki.

— Most már értem! gondolá Viktor izgatottan. Az a vörös ördög tönkre tette a csónakomat, hogy a vizen ne menekülhessek többé, ha a parton megszorítanak.

Valóban úgy volt. Vörös-farkas, mielőtt ellensége üldözésére indult, nagy sietsége mellett is rászánt egy percet, hogy övéből a kését előrántva, néhány vágással használhatatlanná tegye a csónakot. Furfangos eszével mindjárt kitalálta, hogy Viktor azért huzta biztos helyre a csónakját, mert esetleg még szüksége lehet rá. No's, hát ide hívta menekül vissza.

Az első perczben Viktor is csüggedten gondolta ezt. De hamar eszébe ötlött valami.

— Hát a másik csónak? Vörös-farkasnak is volt csónakja... nem hiszem, hogy azt is elpusztította volna. Csak elrejtette... de nem messze, mert erről a helyről rohant elő.

Fürkészni, kutatni kezdett, még pedig ott, ahol legsűrűbb volt a víz szélén a bozót. És alig egy-két percz múlva diadalmasan mosolygott.

— Ravasz vagy, Vörös-farkas, de én sem estem ám a fejem lágyára!

Ott libegett a másik csónak, nem a partnál, hanem benn a vizen, a sűrű növényzet

közt, a vastag sásfélék tövéhez kötve. Száraz lábbal hozzá sem lehetett férni. De ez nem volt Viktor számára akadály. Tudta ő is, hogy itt sekély a víz. Begázolt és a következő pillanatban már a csónakban ült, aztán gyorsan evezett lefelé. (Lásd a képet a 373. lapon.)

Jól tudta, hogy ez a csónakázása teljességgel nem veszélytelen. A hold fényesen megvilágította a folyót, a parttól megláthatták. Ahol lehetett, ott szorosban a parti növényzet mellett vezette ugyan a csónakot, de a bozót helyenként meg-megszakadt s Viktor aggódva nézett a part felé, bár a legesekélyebb gyanus neszt sem hallotta onnan. Mélységes csönd uralkodott körös-körül, mint ha nyugodalmatlan álomban pihenne minden. Ez a csönd azonban nem tévesztette meg Viktort. Ott keresgéli Vörös-farkas és csapatja a prédát, a gyűlölt Hardy kapitány gyermekeit.

— Bár csak még most is itt a part közelében kutatgatnának! sóhajtá Viktor szorongva. Ha engemet meglátnak is, utánam nem jöhetnek; és ha lőnek, nem bizonyos, hogy találják. De ha odább mennek. Dorinkára akadhatnak. Ó, csak már ott lehetnék szegény hugoskámnál!

S megfeszített erővel evezett tovább, hogy eljusson a folyó egy kanyarulatához, amelyen túl már megkockáztathatja a kiszállást. De még nem ért odáig, midőn hirtelen úgy megrezzent, hogy majd kiejtette kezéből az evezőt.

Hatalmas dörrenés szakította meg az éj csöndjét. Valaki lőtt, nem is nagyon messze a folyótól. A lövést pedig hangos, üvöltő jaj-kiáltás követte.

Viktort a lövés hallatára legelőször az a szörnyű gondolat lepte meg, hogy Vörös-

farkas, vagy eg
lőtt... talán ag
vér is elhült az
gyorsan megint
a fejét.

— Nem lehe
üvöltő jaj-kiált
apám is, Dá
niel bácsi is
sokszor beszél
ték, hogy a
sulyosan meg
selesített in
diánus rende
sen fölördít,
mint a sebzett
vadállat...
Tehát indiá
nust lőtt meg
valaki... De
ki... és miért?

Teljes erővel
evezett tovább,
mialatt ezt a
fejében for
gatta. Talán
Vörös-farkas
töltötte boszu
ját valamelyik
harcosán a
miatt, hogy a
jeladás da
czára nem aka
dályozták meg
nekülését...

— Nem... e
Vörös-farkas so
hogy ott lappa
hogy puska van
elárulni, hol v

farkas, vagy egyik harczosa, Dorinkára lőtt... talán agyon is lőtte!... Szinte a vér is elhült az ereiben. De aztán épp oly gyorsan megint csak bizakodva emelte föl a fejét.

— Nem lehet az!... A lövés után üvöltő jaj-kiáltás hallatszott, már pedig apám is, Dániel bácsi is sokszor beszéltek, hogy a súlyosan megsebesített indiánus rendszeren fölördít, mint a sebzett vadállat... Tehát indiánust lőtt meg valaki... De ki... és miért?

Teljes erővel evezett tovább, mialatt ezt a fejében forgatta. Talán Vörös-farkas töltötte boszúját valamelyik harczosán a miatt, hogy a jel-adás dacára nem akadályozták meg a Viktor és Dorinka menekülését...

— Nem... ez sem lehet, gondolá tovább. Vörös-farkas sokkal ravaszabb. Ő azt hiszi, hogy ott lappangok valahol. Azt is tudja, hogy puszka van nálam. Nem fogja lövéssel elárulni, hol van... De akkor hát fehér

embernek köll ott járni, az akadhatott össze egy vörös-bőrüvel és lelőtte.

Ezuttal Viktor eltalálta az igazat, anélkül, hogy sejtette volna, ki az a lövöldöző fehér ember?

A lövés után ismét beállt az előbbi mélységes csönd s Viktor hiába figyelt. Semmi nesz sem hallatszott a part felől. Szaporán evezve, eljutott a kiszemelt pontig, a parthoz vont a csónakot, kiszállt és egy pillanatig elgondolkozott.

— Nekem alig ha lesz többé szükségem erre a csónakra, de Vörös-farkas bizonyosan keresni fogja és rá is akad... No, te vörös ördög, hát te sem fogod hasznát venni! Megfizetek a csónakomért!

Kihuzta a csónakot a szárazra és előrántva kését, behasogatta a csónak oldalát. (Lásd a képet a czim-lapon.)

— Ezen ugyan nem evez Vörös-farkas a tulsó partra, ha valamiképp arra kerülne sor, hogy ő volna futni kénytelen.

Hogy erre rákerülhet a sor, azt jól tudta

... GYORSAN EVEZETT LEFELÉ. (Lásd a 372. lapon.)

Viktor, mert hiszen a katonaság holnap már itt lehet. Hanem odáig persze nagy idő van hátra, az ő baján már nem segít a várból elő nyomuló katonaság. Neki most rögtön kell megtalálnia testvérkéjét, aztán értesíteni szüleit, hogy menekülhessenek a vörös-bőrűek elől. Megvizsgálta tehát a puskáját, rendben van-e a töltése, aztán megindult befelé, a gyalog ösvény irányában.

— Olyan messzire leveztem, hogy Dorinka nem juthatott még előbbre. De rátalállok-e a sötét sűrű erdőben? Ha a vörös-bőrűek megelőznének!

S reménnyel is, aggodással is eltelve hatolt be a rengetegbe.

(Folytatása következik.)

SZEGÉNY ÁRVÁK!

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

GSIPŐS a levegő, ólom-szinű az ég. Meleg tűz-helyénél huzódik meg a szomorú téli napon, aki csak teheti.

Hejh! Aki teheti! De a szegény árva, aki hajléktalan!

Didergő testtel, csüggedt lélekkel ballag az árva testvér-pár a göröngyös országúton, bizonytalan jövő felé. Apátlanok voltak már régebben, tegnap óta sir-hant alatt pihen jó anyjok is, nekik pedig nincs hol lehajtani árva fejöket. Nem volt övék a ház, melyben addig laktak s ajtót mutatott nekik a kemény szívű gazda.

— Gyere, Pannika! szólt Jancsika busan.

Megindultak, mentek. Senki sem kérdezte, hová. Maguk is alig tudták.

— Hová megyünk, Jancsika? kérde Pannika.

— Innen a második faluba. Tudod, azt mondta anyácskánk, hogy ott Fenyéren él egy atyánkfia, aki talán befogad.

— Ó, de az olyan messze van! Elérünk-e oda Fenyérig? Ugy fázom!

— Menjünk gyorsan, akkor nem fázunk oly nagyon.

— És... ha nem fogadnak be?

— Akkor... akkor... nem tudom.

Nem sokáig lépegettek gyorsan. A hideg, a fáradtság hamar erőt vett rajtuk.

— Pihennem köll, nem bírom tovább! sohajtá Pannika.

Leültek az ut szélére s egymáshoz simultak, hogy így egymást melegessék. Eleinte úgy fájt a hideg! De aztán zibbadás lepte meg őket, már mozdulni sem kívántak, úgy elálmósodtak. S már alig értették, mikor egy hang ezt kiáltá:

— Gyerekek, mit ültök itt a hidegben? Hiszen megfagytok!

Alig értették, felelni pedig már nem tudtak. Elhomályosult szemmel mint ha egy jóságos arcú nőt láttak volna... vagy talán az árvák védő angyala volt?... Aztán fölemelte őket valaki s nyomban rá olyan édes, jótékony meleget éreztek, majd meg kellemes ringatást... és igazán el is aludtak a kocsiban, melybe az a könyörületes uri asszony fölvette őket.

Meleg szobában ébredtek, erősítő táplálékot, rongyaik helyett meleg ruhát kaptak.

— Előbb megtudakolom attól az atyafitól, befogad-e? mondá pártfogójuk. Ha befogad, majd oda küldelek.

Jó ember volt, befogadta az árvákat.

— De el nem jutottunk volna ide, megfagyunk volna az uton, ha meg nem szán az az áldott megmentőnk, szólt Jancsika.

— Aldjuk is a Gondviselést, tevé hozzá Pannika. Mint angyalát küldte ki, hogy megvédjen minket, szegény árvákat!

MOL volt, mikor a gazda-asszony nyörű libája is: Mariska, a leányait, volt büszke. három leánya de olyan liba-megyében szer nála ünneppapot dáriomába.

Persze volt ért sem biz liba-pásztorra hajtatta ki őket azaz hogy az a Mariskával bízhatott.

Nőttek, h nem is esett

HOL volt, hol nem volt: egyszer valamikor és valahol volt egy nagyon jó gazda-asszony, annak meg egy tuzat gyönyörű libája. No meg, igaz, három leánya is: Mariska, Boriska és Juliska. Szerette a leányait, de mégis talán inkább a libáira volt büszke. Mert olyan leány, mint az ő három leánya, több is akadt a faluban; de olyan libát, mint az övé, három vármegyében sem lehetett találni. Aki egyszer nála liba-pecsenyét evett, az mint ünnepnapot irta be azt a napot a kalendáriomába.

Persze volt is gondja a libáira. A világerért sem bizta volna őket rá a falubeli liba-pásztorra, hanem a saját leányaival hajtatta ki őket a legis-legkövérebb legelőre, azaz hogy azok közül is a legöregebbikkel, a Mariskával, akiben már legjobban megbízhatott.

Nőttek, hiztak a libák szépen, sokáig nem is esett bennök semmi hiba. Egy na-

pon azonban, hogy Mariska haza hajtotta őket és édes anyja megolvasta a kedves jószágait, hát nem volt ki az egész tuzat.

— Csak tizenegy van itt. Hol a tizenkettedik?

Hát biz' azt vagy tudta valaki, vagy senki; de hogy Mariska nem tudta, az bizonyos. Nem is tudhatta, mert lusta és gondatlan leány volt. Nagyt aludt oda künn a mezőn, mialatt a libák legelésztek. Csak hogy ezt nem vallotta meg, hanem gyorsan nagyt füllentett:

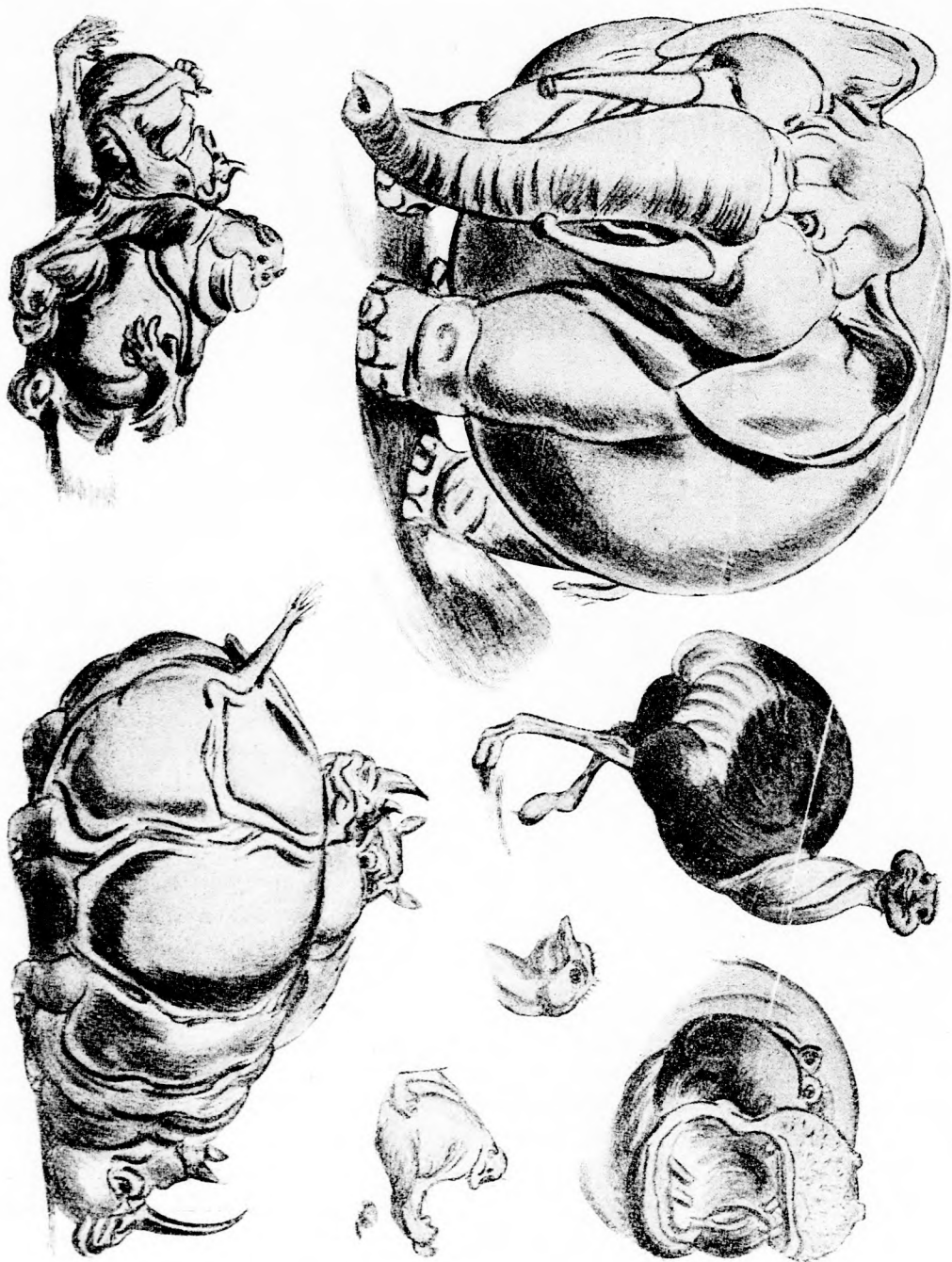
— Jaj, biz' azt elragadta a kánya! Hirtelen lecsapott, elvitte és elröpült vele.

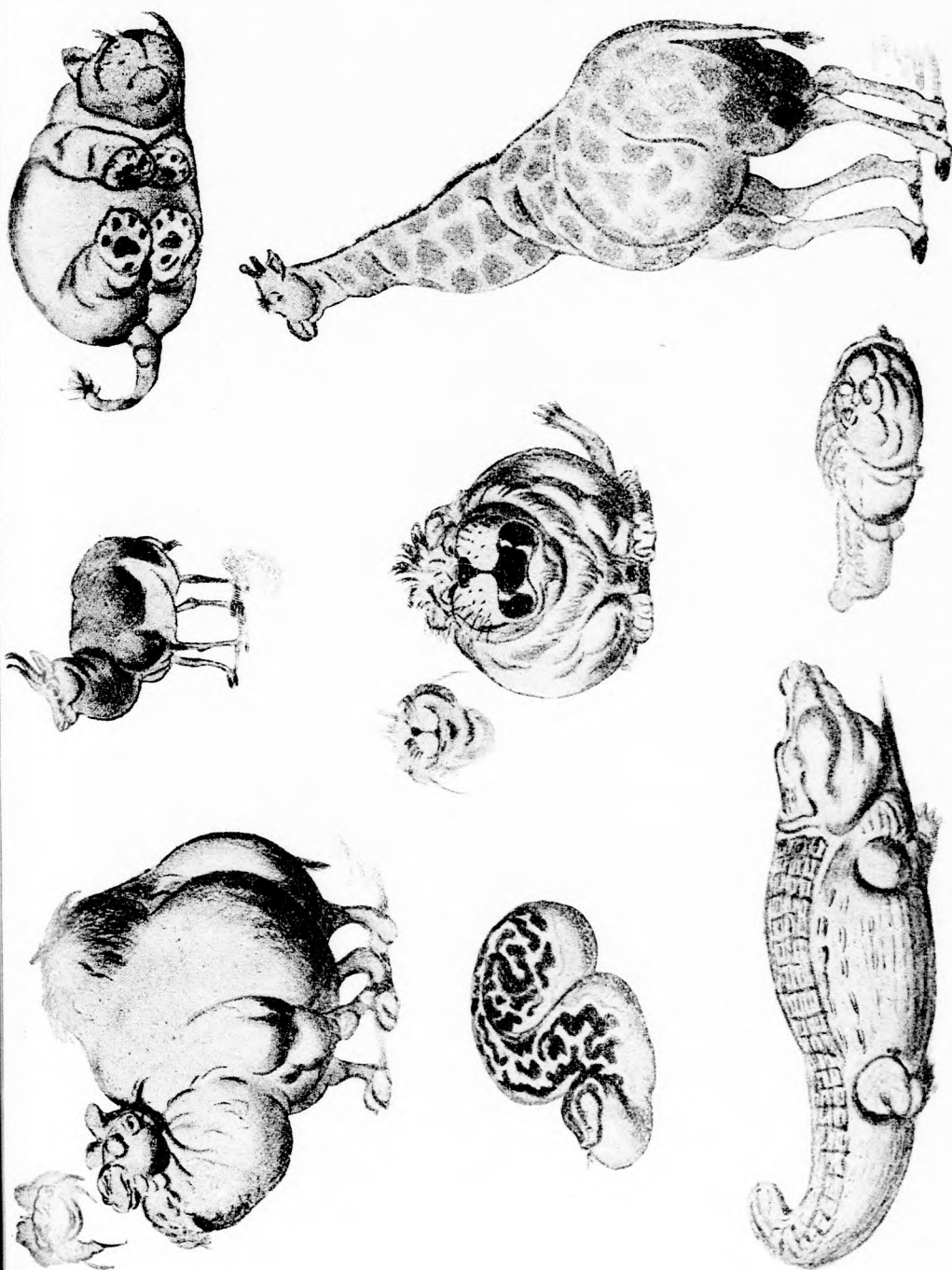
Az anyja hitte is, nem is és nagyon csóválta a fejét.

— Nem bizhatom rád őket, látom, mondá. Holnaptól fogva Boriska fogja őket kihajtani.

(Folytatása a 378. lapon.)

KÜLÖNÖS MENAZSERIA. (Lásd a 380. lapon.)

KÜLÖNÖS MENAZSERIA. (Lásd a 380. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

Egy-két napig rendben volt minden. De Boriska is éppen olyan lusta leány lévén mint a testvér-nénje: harmad-napra már ő sem tudott beszámolni a második liba híjával, mert ő is inkább aludt, hogy sem örködött volna. Kifogást azonban ő is tudott.

— Jaj, biz' egyet elvitt a róka!

Haragudott is, busult is az anyjok.

— Reád sem bízhatom őket. Holnaptól fogva Juliska hajtja ki őket. Ő mindenben a leggondosabb és mindig igazat beszél.

Igaz is, hogy Juliska mindig híven megfogadta az anyja szavát: soha sem is füllengett, soha sem ravaszkodott, amiért aztán nem is szerette a két öregebb testvére, mivel hogy éppen a Juliska őszintesége révén sok rossz csinyök derült napvilágra. És mivel Juliska megfogadta, hogy úgy fog vigyázni a libuskákra, mint a szeme világára: hát az édes anyja teljesen megbizott benne.

Bezzeg megjárta! Mert Juliskával mindjárt az első napon megesett a baj. Pedig ő nem lustálkodott, nem aludt, igazán híven örködött... de hát még sem tehetett róla.

Ugy történt pedig az, hogy mikor a libák javában legelésztek a kövér mezőn, egyszerre csak hangos gágogás hallatszott a közeli erdőből. Erre a Juliska libuskái szintén harsány gágogással feleltek, mint ez már szokásuk libáéknak. Ez még nem lett volna baj. De nem mind érték be annyival, hanem egyikök nagy hirtelen fölkerelkedett és az erdő felé röpült. Juliska sem volt rest, utána iramodott.

— Hova szállsz, libuskám? Gyere vissza!

Biz' azt hiába hívogatta, utól érni meg már éppen nem bírta. A szökevény liba

eljutott az erdőbe, ott pedig mihamar eltűnt a sűrűségben. Szegény Juliska azt sem tudta, merre keresse.

— Nem is kereshetem, gondolá elbusultan. Mert hát ha a többinek esik baja, amíg ezt az egyet keresem?

Vissza tért a többihez és keservesen sírdogált. Hogy fog majd az édes anyja elé állni? És a testvérei mennyire fogják majd csufolni!

Amint így busul és sírdogál, egyszerre csak megszólítja valaki:

— No, no! Mi a bajod, kis leányom?

Fölpillantott Juliska s egy vénséges vén anyókat látott maga mellett. Nem csak vén, de csuf is volt az isten-adta, hogy akár ijesztőnek is beállhatott volna; de olyan szelíden, jóságosan nézett a szürke apró szemével, hogy Juliska nem ijedt meg, hanem sohajtva panaszkolta el a baját.

— Oda a harmadik is! A tuczatnak már egy negyed-része oda! Hogy lépjek édes anyám elé?

— Baj, baj, de nem te vagy a hibás. Látam én, hogyan történt. Hát mondok valamit. Nekem is vannak libuskáim, de épp most nincs pásztorom. Gyere hozzám és ha hét hétig híven szolgálsz, vissza szerzem az elveszett libáitokat s még olyan jutalmat is adok, hogy egész életedre boldog leszel vele.

— Csak hogy nem mehetek ám! Haza köll hajtanom a libáimat. Aztán meg az édes anyám nem is eresztene.

— Majd elereszt, ha elmondod, mit ígértem. Megvárlak itt az erdő szélén.

Hát csakugyan, mikor Juliska otthon elmondta a történeteket, édes anyja így szólt:

— Akkor nincs a kedves jószágaim sem a kánya meg

— Nem ám! mint Juliska, csak mondták Mariska

Pedig nem volt nem tudták, mi De az anyjok meg

— A kedves megéri azt, hogy anyókához. És a még inkább meg Vannak öreg e tudnak arról a közönséges anyó lett, aki vele t hogy minket ért

— De nem i hanem én, szólt gyök a legörege anyókanak a ked

Az anyjok is nem bánta, nem mindjárt el is m

Az erdő szélé akinek elmondta Juliska.

— Jól van, k különb vagy a t annál jobb.

Befordultak a tek, talán napo nem tudta, hol tásra értek, me állt. Abba betér idő, lepihentek,

Reggel az any ház mögé egy volt a liba-falka

— Akkor nincs nagy baj, vissza kapom a kedves jószágaimat. Mert a másik kettőt sem a kánya meg a róka vitte el.

— Nem ám! Mi is éppen úgy jártunk, mint Juliska, csak nem mertük megvallani, mondták Mariska és Boriska.

Pedig nem volt igaz, mert ők aludtak; nem tudták, mi történt, aztán füllentettek. De az anyjok most hitt nekik és így szólt:

— A kedves jószágaim vissza szerzése megéri azt, hogy egyikőtök elmenjen az anyókához. És az a jutalom, amit ígér, még inkább megéri. Sejtek én valamit! Vannak öreg emberek a faluban, akik tudnak arról az anyókáról. Nem olyan közönséges anyóka az! Mindenki boldog lett, aki vele találkozott és örülhetünk, hogy minket ért a szerencse.

— De nem is Juliska fog oda menni hanem én, szólt mohón Mariska. Én vagyok a legöregebb, én fogok tudni az anyókának a kedvében járni.

Az anyjok is úgy vélte, Juliska pedig nem bánta, nem irigykedett. Hát Mariska mindjárt el is ment.

Az erdő szélén ott találta az anyókát, akinek elmondta, hogy miért jött ő és nem Juliska.

— Jól van, kedves leányom; ha te még különb vagy a testvérednél, hát az nekem annál jobb.

Befordultak az erdőbe és sokáig mentek, talán napokig is. Mariska már rég nem tudta, hol járnak. Végre egy kis tisztásra értek, melyen kedves kis házacská állt. Abba betértek és mert későre járt az idő, lepihentek, elaludtak.

Reggel az anyóka kivezette Mariskát a ház mögé egy bekerített kis mezőre. Ott volt a liba-falka. De milyenek! Még sok-

kal szebbek, mint otthon a Mariskáék híres libái.

— Itt fogod őrizni a libákat, szólt az anyóka. Innen nem szabad kimenniök. Hát nem nehéz a dolgod.

No, már ez csakugyan nem volt nehéz feladat. Mariska leült egy árnyékos helyre és nevetve gondolá:

— Itt ugyan könnyű lesz a szolgálatom. Hiszen nem is eshetik semmi baj, mikor be van kerítve a legelő. Kényelmesen szunyókálhatok.

El is aludt szépen, de bezzeg nem jó dologra riadt fel. Nagy rikoltozás, gágogás hallatszott: kánya csapott le és vitte az egyik ludat. Az az csak vitte volna, mert a lárma ott termett az anyóka s egy kis vesszőt, melyet a kezében tartott, a rabló madárra dobott, mire az eleresztette a prédáját és vijjogva röpült odább. Az anyóka pedig kézen fogta Mariskát, elvezette az erdőbe és ott alig léptek ötvenet, hát már ki is értek az erdőbül, éppen a Mariskáék faluja végére. Itt megszólalt az anyóka:

— Kedves lányom, te nem vagy nekem való, az ígért jutalomra nem szolgáltál rá. Küldjed el a kisebbik testvéredet, azzal jobban boldogulok. Itt fogom várni.

Röstelkedve tért Mariska haza, nem is igen dicsekedett el vele, hogy miért került ilyen hamar vissza; csak azt mondta, hogy az anyóka a Boriskát kívánja. Örült ennek Boriska, föl is kerekedett rögtön, elment az anyókéval.

Ám de — mit is szaporítsam a szót? — harmad-napra már ő is otthon volt, szégyenkezve, röstelkedve, azzal az izenettel, hogy küldje maga helyett a kisebbik testvérét. Így hát Juliskára került a sor.

— No, már nem nagy a reménységem, hogy visszakapom az elveszett libáimat, sóhajtá az anyjok. Ha Mariska és Boriska nem boldogultak, te sem boldogulsz.

— Bizony, inkább ne is menjen! mondogatta a két nagyobbik leány. Ugy is hiába megy.

De ezt csak irigységből mondták, mert féltek, hogy Juliskának talán mégis szerencséje akadhat.

— Már csak próbálja meg ő is, ha várja az anyóka, szolt az anyjok.

Hát elment Juliska. És bizony hiába ijesztgették a nénei, nem hiába ment ő. Mert pontosan, gondosan megtette, amire vállalkozott, nem akart lustálkodni. Jött kánya, befurakodott róka, de Juliska résen állt, lármat csapott, az anyóka is mindjárt ott termett, mindig idején elhárították a bajt. Egyik hét mult a másik után és Juliska látta, hogy az anyóka egyre nagyobb szeretettel szól hozzá. Végre letelt a két hét.

— No, kedves linyom, kitelt az időd, rászolgáltál a jutalomra, meg is adom. Itt vannak az édes anyád elveszett libái, haza hajthatod. De azon fölül magadnak is kívánhatsz valamit. Amit kívánsz, megadom. De jól gondold meg, hogy mi légyen.

Már ez nem is volt csekély feladat. Juliska nem akarta elhamarkodni a dolgot, leült a házikó előtti padra és törte a fejét. Amint ott üldögél, egyszerre csak ölébe ugrik az anyóka kis cziczája, akivel mindjárt az első napon nagy barátságot kötött és azóta sokat játszogattott szabad idejében.

(Vége következik.)

KÜLÖNÖS MENAZSERIA.

(Képpel a 376. és 377. lapokon.)

*Puffadó lég-gömb gyanánt
Bámul rád az elefánt.
Mellette a strucz-madár
Mint a kövér liba jár.
Nagy hasu oráng-utáng
Néz megszentyolodva ránk.
»Jaj kövérnek lenni de rossz!«
Nyög a hizott rinocerosz.
»Ó« — mond a nilusi ló —
»Lenni kövérnek mi jó!«
Lám a szegény dromedár is,
Mint a puczor olyan már is.
Oroszlán mint mangalicza,
Nem is ordít... rőfög biz' a.
Itt meg kövér krokodilus —
Mássát még nem látta Nilus.
Akár a vásott gyerek,
Pohos tigris hentereg.
Ni, alatta... mily figura!...
Hizott zerge. Ugy-e fura?
Hát még a zsiráf, a nyurga!
Dagad mint a véres hurka.
Karsu kígyó... mi dolog?
Nem is szűzeg, de szuszog.
Ily különös, ilyen váltott
Menazseriát ki látott?*

A HÁLÁS TÜNDÉRKÉK.

— Mese. —

(Képpel a 381. lapon.)

HÁTTÁTOK a nyáron, mint szálldogál a szorgalmas méhecske virágról-virágra, gyűjtve az édes mézet nem csak magának, hanem a gazdájának is? Persze, hogy láttatok, mikor künn jártatok a kertben, mezőn, akár kora reggel, akár forró délbén, akár késő este. Sőt, még ha nem vagytok is álmos-táskák, oly korán bizony nem járhattatok kívül, hogy a méhecskék már javában ne végezték volna munkájukat.

A szorgalmas méhikék közt is legszorgalmasabb volt Züzümi, aki, ha még oly

A HÁLÁS TÜNDÉRKÉK. (Lásd a 380. lapon.)

fíradtan tért is meg este a méhkasba, más nap már pitymallatkor ugrott talpra, azaz, hogy kelt szárnyra. Maga a méhkirálynő is jóságosan intette egy reggel:

— Kedves Züzümi, tulságosan fárasztod magadat.

— Rövid a nyár, hosszú a tél! felelé Züzümi vidáman. Ha most fáradok is, majd pihenek tulontul a hosszú téli hónapokban.

— Igaz! Hát csak menj. Jó munkásnak öröme telik a reggeli munkában, mert ekkor halad legszaporábban.

Kiröppent Züzümi s bár még csak derengeni kezdett, mindjárt megpillantott egy virágot, melyben sok mézport sejtett. Le is szállt reá és bebujt a virág kelyhébe, de csak félig, mert onnan belülről ezüstös vékonyka hangon ijedt kiáltás halatszott.

— Jaj no! Meg ne szurj!

Züzümi is megijedt egy kicsit. Még soha sem tapasztalta, hogy virág tiltakozott volna a látogatása ellen. Vissza húzódott a virág szirmának szélére s onnan kukucsált be.

— Mi az? Ki az?... Nini! A bizony... Egy álmos-táska kis tündérke!

Csakugyan egy piczinyke tündérke dugta ki a fejcskáját. Még ekkor is pislogott a nagy álmoságtól.

— Te vagy Züzümi? Mit bolyongsz itt éjnek évadján, hogy kizavarj az álmomból?

— No no, tündérkém, az éj már elmúlt, mindjárt fölkél a nap, hát ideje dologhoz látnom.

— Ne ijesztgess hát! Már itt volna a hajnal? Csakugyan! Ó, hogy elaludtam! Persze, sokat táncoltunk este a holdsugarban. De jó, hogy felköltöttél, kedves

Züzümi! Még nem késő, elvégezhetem mai feladatomat, megfesthetem szép színekkel a bimbókat, melyek ma fognak kinyilni. De a társaim... jaj, szegények! Ha ők is elaludtak! Nincs aki felköltse őket, nem fogják teljesíteni kiszabott munkájukat, megbusítják jó királynőnket.

— Ez már hiba, öreg hiba! szolt Züzümi. De hát költögesd fel őket.

— Szívesen megtenném, de mikor nem tudom, ki melyik virágban szunyókál! Ha sokáig keresgélem őket, magam is elmulasztom a feladatomat s még több szegény ártatlan virágocska fog szenvedni!

— Jól van no, hát menj dolgozdra, majd utánok nézek én. Tudom, milyen fajta virágok kelyhében szoktatok bóbiskolni, hamar rájok találok. Meg aztán nem is mulasztok veled, mert az én jó királynőm maga biztatgatott, hogy még pihenhetek, nem szükséges olyan korán fáradnom.

Gyorsan fel is röppent Züzümi és sorra járta a virágokat. Iziben rá akadt a másodikra, aztán a harmadikra, negyedikre, irgalom nélkül kizavarta őket virág-ágyacskájokból és a kis tündérkék mindnyájan hálásan köszöngötték a szivességét.

— Jól van, jól, szívesen tettem, szolt Züzümi tréfás zsémbeléssel. De máskor ne lustálkodjatok, mert ha még egyszer ott talállak a virágokban, azzal foglak felköltetni, hogy bele szurok az orrocskátokba.

— Juj, az borasztó volna! Ne tedd azt, kedves Züzümi! Inkább nem tánczolunk annyit a holdsugarban és idején dologhoz látunk.

Vigan váltak el és kiki a dolgához látott. A nap is fölkelt nem sokára, vele pedig mind a bogarak és madarak.

Fölbredtett volna, hogy: nag akkor nem még akkor

— Megy valót regge

Kiröppen Züzümi vo

— Addi kapom ezt

Jó szeren galmas, ha a veszedelm beröpült a hajh!... ve érzi, hogy inkább ak fogja valam

— Ó! V

Biz' az i dalmasan

azt érte e ekkor nem

gatást. Sier

— Préd gelizni.

Már eg Züzümi ak

volna, olya történt?

Egyik t hatatlanul, hallotta a

tott a kam

— Hisz

A mi kedv tünk rajta.

Hamar s lantás alati

Fülébredt egy veréb is. Persze, mi lehetett volna az első gondolata más, mint az, hogy: nagyon éhes! Mert a veréb csak akkor nem éhes, amikor alszik. Vagy talán még akkor is.

— Megyek és keresek valami harapni valót reggelire.

Kiröppent s a legelső, akit meglátott, Züzümi volt.

— Addig is, míg egyebet találok, bekapom ezt a kövér méhet, gondolá.

Jó szerencse, hogy Züzümi nemcsak szorgalmas, hanem szemes is volt, észre vette a veszedelmet. Hanyatt-homlok menekült és beröpült a kertész-lak sötét kamarájába, hajh!... vesztére. Mert egyszerre csak azt érzi, hogy bele akadt valamibe és minél inkább akar szabadulni, annál erősebben fogja valami a lábait.

— Ó! Végem van! Pókhálóba estem!

Biz' az igaz volt. Szegény Züzümi fájdalmasan zümmögött, vergődött, de csak azt érte el vele, hogy Pók ur, aki épp ekkor nem volt otthon, meghallotta a jajgatást. Sietett is haza.

— Prédát fogott a hálóm! Megyek reggelizni.

Már egészen közelre ért és szegény Züzümi akár testámentomot csinálhatott volna, olyan bizonyos volt a halála. De mi történt?

Egyik tündérke, bár a napfényben láthatatlanul, ott közel dolgozgatott és meghallotta a fájdalmas jajgatást. Bekukkantott a kamarába.

— Hiszen az Züzümi, aki bajban van! A mi kedves jó barátunk! Most mi segítünk rajta.

Hamar szólt a társainak s egy szempillantás alatt ott termettek.

— Hallod-e, te torkos Pók! Ereszd rögtön szabadon azt a kedves méhikét!

— Már biz' azt én nem teszem, felelé Pók ur daczosan. Aki a hálómbe fogózott, az az enyém, megeszem.

— Abból ugyan semmi sem lesz! Ami kedves barátunkat, Züzümit meg nem eszed. Ne is fend rá a fogad! Egy-kettő! Hordd el magad!

Mérgesen dohogott Pók ur, de nem mert szembe szállni. Tudta, hogy nem bírhat a tündérkéekkel. Ezek pedig dologhoz láttak, fölkapaszkodtak a pókhálóra és nagy erőfeszítéssel — mert az ő ujjacskaiknak ropant kötelek voltak a pókháló szálai — végre kiszabadították Züzümit, aki boldogan zümmögte:

— Köszönöm a jószágokat, kedves kis tündérkék! Csak meg is tudnám szolgálni!

— Megszolgáltad már előre, felelték rá a tündérkék. Önzetlenül szíves voltál és úgy van az rendjén, hogy ez viszonzatlan ne maradjon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 22-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kengyelfutó.

Helyesen fejtették meg: Okolicsányi Ilonka, Sárkány Agátka, Feichtinger Edit, Hollós László, Hajós Pál és László, Rácz Margit, Kövesi Jenő, Mäder Hedvig és Emma, Tersztyánszky testvérek, Neoschil Antal, Csatáry Jani, Feldheim Melinda, Haan Albert, Sidlauer Panna, Lenke és Károly, Jurenák Gizli, Boros Margit, Létmányi Lilike és Laczika, Hegedüs János, Jakab Margitka, Hirsch testvérek, Bayer Anti, Wittenberg Juliska, Metzger Károly, Kiss Margit, Kovács Esztiike, Schill László, Rozsnyay Sárika és Lilike, Zaicz Guszti, Eckstein Paula és Béla, Jurenka Irén, Véghelyi Lajos, Kazy Péter, Gutman Erzsike, Starzsinszky István (A te irásod? F. b.), Fuchs Zoltán, Háry Irén és Julia, Fekete Kálmán, Lengyel Margit és Kálmán, Badics Gizella, Szántó Olga és Ernő, Beke Berti, ifj. Muraközy László, Weiss (?) Róbe (rt?), Csia Erzsike, Kain Anna és

